

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **V. J.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2014, č. j. JMK 122267/2014, sp. zn. S-JMK 122267/2014/ODOS/Ša,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 11. 2014, č. j. JMK 122267/2014, sp. zn. S-JMK 122267/2014/ODOS/Ša **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč, a to k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje (nesprávně ve výroku uvedeno Ministerstvo práce a sociálních věcí) ze dne 5. 11. 2014, č. j. JMK 122267/2014, sp. zn. S-JMK 122267/2014/ODOS/Ša bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín ze dne 21. 8. 2014, č. j. 140657/2014/ODaP/OP/Št zamítnuto.

Rozhodnutím Městského úřadu Hodonín ze dne 21. 8. 2014 (dále též „správní orgán I. stupně“) byl žalobce uznán vinným tím, že dne 25. 6. 2014 ve 14:05 hod. v obci D. na ulici H. u domu č. p. jako řidič vozidla tov. zn., regist. zn.:, při jízdě v obci překročil nejvyšší dovolenou rychlost, kdy byla naměřena rychlost vozidla 64 km/hod., po odečtu tolerance měření pak skutečná rychlost vozidla byla 61 km/hod., tedy nejvyšší dovolenou rychlost překročil o 11 km/hod. Uvedeným jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění (dále též „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 citovaného zákona, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona uložena pokuta ve výši 2.000 Kč.

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 12. 1. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno jeho zmocněnci, ač požádal o doručování písemnosti na e-mailovou adresu: „.....“. Navrhl provedení důkazu, kterým by správní orgán prokázal, že na uvedenou adresu písemnost vypravil. Za daného stavu nemůže případné doručování písemnosti na jinou adresu na sebe vázat právní účinky uplynutím desátého dne uložení písemnosti. K tomuto by totiž bylo nutné, aby vypravení písemnosti na takovou adresu předcházel pokus o doručení písemnosti na elektronickou adresu (ust. § 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., v platném znění, dále též „správní řád“). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno, je nutno na podané odvolání hledět jako na odvolání doručené v první den odvolací lhůty, tedy jako na odvolání včasné.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 25. 2. 2015 se neztotožnil s žalobní námitkou, uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že zástupce žalobce zažádal o doručování písemnosti na e-mailovou adresu: „.....“. Správní orgán se pokusil písemnosti (předvolání k ústnímu jednání a rozhodnutí) doručovat na elektronickou adresu: „.....“ a „.....“, přičemž žalovanému, který používá stejný systém spisové služby (GINIS) je známo, že při odesílání písemností z tohoto systému nelze použít doménu elektronické adresy, která obsahuje diakritiku.

Žalovaný považoval jednání zástupce žalobce P. K. jako účelové jednání se snahou zkomplikovat správnímu orgánu doručování písemností zvolenému zástupci. Potvrzení o přijetí písemnosti z adresy „.....“ nemůže zástupce nikde odeslat, jelikož tato zřejmě ani neexistuje. Žalovaný je toho názoru, že postupoval správně, zamítl-li odvolání jako opožděné, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zmocněnci žalobce oznámeno doručením fikcí dne 4. 9. 2014. Odvolací lhůta započala ode dne 5. 9. 2014, ukončena byla dnem 19. 9. 2014, takže ode dne 20. 9. 2014 je rozhodnutí pravomocné.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ze správního spisu je zřejmé, že dne 9. 7. 2014 vydal správní orgán I. stupně příkaz o uložení pokuty č. j. 140657/2014/ODaP/OP/Št, sp. zn. MUHO14776/2014/ODaP/OP/Št, jímž byl uznán žalobce vinným ze shora popisovaného protiprávního jednání, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Dne 24. 7. 2014 podal žalobce prostřednictvím zmocněnce P. K. (plná moc ze dne 15. 7. 2014) odpor, v němž mj. žádal o doručení písemností na e-mailovou adresu: „.....“. Sdělení obvinění a předvolání k ústnímu jednání na den 20. 8.

2014 byl žalobci, jak vyplývá ze založeného záznamu o doručování této písemnosti, zasláno zmocněnci na e-mailovou adresu „.....“, dne 28. 7. 2014 i na e-mailovou adresu „.....“, ačkoliv ve správním spise tato adresa je uvedena až v souvislosti s podaným odvoláním. Písemnost byla doručena zmocněnci žalobce i na adresu, adresát nebyl zastižen, doručení písemnosti mu bylo oznámeno a uloženo dne 29. 7. 2014. Dne 9. 8. 2014 byla vrácena odesílateli zpět. K doručení písemnosti došlo zmocněnci žalobce i na adresu, se stejným výsledkem zásilka byla vrácena odesílateli dne 9. 8. 2014. Ústní jednání dne 20. 8. 2014 se konalo v nepřítomnosti žalobce i zmocněnce. Dne 21. 8. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o přestupku č. j. 140657/2014/ODaP/OP/Št, sp. zn. MUHO14776/2014/ODaP/OP/Št, rozhodnutí bylo zasláno zmocněnci žalobce na e-mailovou adresu: „.....“ a „.....“ dne 21. 8. 2014. Zároveň písemnost byla doručována zmocněnci žalobce na adresu a, v úložné lhůtě však nebyla vyzvednuta, proto byla vrácena zpět odesílateli dne 5. 9. 2014.

Dne 21. 10. 2014 zaslal zmocněnec žalobce z e-mailové adresy „.....“ blanketní odvolání. Následně poté spis byl předložen odvolacímu orgánu s přípisem, že vzhledem ke známé skutečnosti, že adresát nepotvrzuje doručování písemností nejpozději následující pracovní den po odeslání, odeslal správní orgán tuto písemnost, jakoby adresát o doručování na elektronickou adresu nepožádal a dne 21. 8. 2014 jej prostřednictvím České pošty zaslal na doručovací adresu i adresu trvalého pobytu zmocněnce. Jelikož si zmocněnec tyto písemnosti při doručování nepřevzal, byly dne 25. 8. 2014 v souladu s ust. § 23 správního řádu uloženy na poště Praha 1 a Praha 5 a adresát byl vložením oznámení o neúspěšném doručení do domovní schránky a zanechání poučení o právních důsledcích, které s nepřevzetím zásilky souvisejí, vyzván k jejich převzetí.

Vzhledem ke skutečnosti, že si adresát uloženou písemnost v úložné lhůtě nevyzvedl, považuje se dle ust. § 24 správního řádu posledním dnem této lhůty, tedy dne 4. 9. 2014 za doručenou. Poslední den lhůty pro odvolání marně uplynul dne 19. 9. 2014, předmětné rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 20. 9. 2014. Žalovaný ve věci rozhodl dne 5. 11. 2014, odvolání zamítl pro opožděnost. Výpis z informačního systému obyvatel byl vyžádán až v odvolacím řízení dne 5. 11. 2014. Adresa pobytu zmocněnce žalobce byla, doručovací adresa

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítl, že správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky k doručování písemnosti, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně na e-mailovou adresu uvedenou zmocněncem žalobce, který již v podaném odporu požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „.....“. Zástupci žalobce žádné předvolání na tuto elektronickou adresu doručeno nebylo. Je pravdou, jak vyplývá ze správního spisu, že žalovaný učinil pokus o doručování i dalších písemností (sdělení obvinění, předvolání k ústnímu jednání o přestupku) i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 8. 2014 elektronicky, avšak na e-mailovou adresu „.....“, nikoli na adresu „.....“.

K tomuto soud uvádí následující:

Jako prioritní způsob doručování písemností uvádí § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), doručování prostřednictvím datové schránky. Pokud má fyzická osoba zřízenou datovou schránku jsou správní orgány povinny doručovat písemnosti prostřednictvím ní. Jak uvádí zmocněnec, již v odporu proti příkazu ze dne 15. 7. 2014, měl zřízenou e-mailovou adresu pro doručování písemnosti, která zněla „.....“. Správní orgán byl proto povinen doručovat veškeré písemnosti tímto způsobem. Ve správním spise o takovém doručení neexistuje žádný záznam a je zde toliko doklad o pokusu doručování písemností tj. oznámení o pokračování správního řízení o přestupku a předvolání obviněného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně na elektronickou adresu „.....“. Z tohoto však nevyplývá, že se nepodařilo odeslat písemnost na elektronickou e-mailovou adresu s diakritickým znaménkem. Tyto písemnosti i další pak byly doručovány na doručovací adresu zjištěnou z informačního systému evidence obyvatel: Závěr správního orgánu o tom, že adresát nepotvrdil doručení písemnosti ve smyslu ust. § 19 odst. 8, věta třetí, správního řádu, tedy neobstojí.

Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu platí, že fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3) na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit kdekoliv bude zastižena. Podle citovaného ustanovení se fyzické osobě písemnost doručuje v případě, že nemá zřízenou datovou schránku, na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu, a poté na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, popř. na adresu trvalého pobytu. Ust. § 23 odst. 1 správního řádu pak stanoví, že se písemnost uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že zmocněnec žalobce požádal v průběhu správního řízení o doručování na jím přesně uvedenou e-mailovou adresu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015-27, www.nssoud.cz), „soudu je známo, že na internetové doméně „eu“ je možné zřizovat domény druhého řádu i s použitím diakritiky. Tato informace však není

všeobecně známa, a tím spíše nebyla známa v roce 2014, tedy v době řízení před správními orgány v posuzované věci“. Nelze však odhlédnout od dalšího právního názoru, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015-26, www.nssoud.cz, který lze aplikovat i na nyní projednávanou věc. Je třeba předně dát zmocněnci žalobce za pravdu v tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně na jím uvedenou elektronickou adresu nebylo doručeno. Ve správním spisu o takovém doručení neexistuje žádný záznam a je zde toliko doklad o realizaci doručení rozhodnutí na nesprávnou elektronickou adresu, tj. „.....“. To znamená, že záznam o doručení shora citovaných písemností nebylo potvrzeno adresátem ve smyslu ust. § 19 odst. 8 správního řádu [*nepotvrdí-li adresát převzetí písemností nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal*]. Jak již bylo výše uvedeno, správnímu orgánu se nepodařilo doručit písemnosti včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně na zmocněncem žalobce uvedenou elektronickou adresu pro doručování, avšak z toho důvodu, že nedoručoval přesně na jím sdělenou emailovou adresu, tzn. s použitím diakritiky. Zda žalovaný tak činil vědomě či nevědomě není předmětem přezkumu, skutečností však zůstává, že následně se rozhodl doručovat v listinné podobě na doručovací adresu zmocněnce žalobce. Výše citovaná právní úprava plynoucí z ust. § 19 správního řádu však na situaci, která nastala v projednávané věci, výslovně nedopadá.

Správní řád totiž předpokládá jednak pouze doručení na elektronickou adresu, které není řádně a včas potvrzeno (§ 19 odst. 8), a jednak vrácení elektronické zprávy jako nedoručitelné (odstavec 2). Zákonodárce tedy zjevně nepočítal se situací, kdy správní orgán užívající určitou aplikaci k odesílání elektronických zpráv nebude moci na některou elektronickou adresu písemnost vůbec odeslat a zpráva se tedy nebude moci ani vrátit jako nedoručitelná (obdobně je ostatně konstruována i úprava doručování na elektronickou adresu v ostatních procesních předpisech, srov. např. ust. § 47 odst. 3 o.s.ř.). Soud cituje z rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015-31, www.nssoud.cz: „*pro posouzení projednávané věci je dále podstatné, že nemožnost odeslat podání na elektronickou adresu uvedenou zástupcem stěžovatele zde není zjevně dána v důsledku jednorázového technického výpadku, pochybení lidského faktoru či jinou událostí nahodilého charakteru přičitatelnou žalovanému. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že žalovanému se v obdobné věci jiného účastníka taktéž nepodařilo rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu nejen doručit, ale ani vůbec odeslat. Stejně jako ve shora označené věci zde nemá soud s ohledem na podobu správního spisu důvod jakkoliv zpochybňovat závěry žalovaného, podle něhož důvod, pro který nebylo možno zprávu (rozhodnutí) na stěžovatelem uvedenou elektronickou adresu ani odeslat, spočívá v tom, že tato adresa obsahuje diakritická znaménka. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či e-mailové adresy díky tzv. systému IDN již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v e-mailových adresách. Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci. Jestliže tedy žalovaný nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí na stěžovatelem označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru. Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka*

*zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programu může být často zcela odlišná. Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno lze připustit, aby správní orgán jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Takový postup lze připustit tím spíše, pokud je doručováno zástupci účastníka zmocněnému též k přijímání písemností. Výše uvedené závěry nepochybně nelze vykládat tak, že by bylo na libovolné úvaze správního orgánu, aby v důsledku jakýchkoliv (byť i nevýznamných, jednorázových či pouze potenciálních) technických problémů rezignoval na povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, tato povinnost však nemůže být absolutní. Stejně tak výše uvedené **nezbavuje správní orgán povinnosti vést správní spis způsobem, z něhož budou jasně zřetelné (technické) důvody, pro něž se nepodařilo určitou písemnost odeslat.**“ Uvedený právní názor je aplikovatelný i na nyní projednávanou věc. Ve správním spise totiž absentuje uvedení okolností a důvodů, pro které se shora citované písemnosti nepodařilo zmocněnci žalobce na jím uvedenou e-mailovou adresu doručit, a pro které následně pro doručování použil doručovací adresy zmocněnce.*

I přes uvedenou procesní výtku se však zdejší soud ztotožnil s názorem Nejvyššího správního soudu, že zvolená „procesní taktika“ zmocněnce (využití elektronické adresy pro doručování s aplikací diakritických znamének), je předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015-37, www.nssoud.cz).

Dále se soud zaměřil na výklad ust. § 19 odst. 3 správního řádu, dle kterého *nevyklučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*

Je tedy zcela na uvážení správního orgánu, zda bude účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu doručovat či nikoliv. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu nemůže přispět k urychlení řízení, není povinen na tuto adresu doručovat a bez dalšího může doručovat písemnosti tak, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Smyslem doručování na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu zpravidla bude urychlení řízení, což z dikce zákona vyplývá („...zejména může-li to přispět k urychlení řízení“). Pokud správní orgán dospěje k závěru, že

doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje, je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jakoby účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). **Není tak však oprávněn učinit bez dalšího.** V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami je **správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů.** Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015-42, www.nssoud.cz).

Tento postup je opřen i o odbornou literaturu ke správnímu řádu, z níž vyplývá: „*zákon výslovně nestanoví, jakým způsobem by měl správní orgán postupovat v případě, pokud požadavku účastníka řízení na to, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, nevyhoví, neboť dojde k závěru, že vyhovět tomuto požadavku by nemohlo přispět k urychlení řízení. Vzhledem k tomu, že není stanoveno, že by v tomto případě měl správní orgán vydávat usnesení (svým charakterem je úkon správního orgánu rozhodnutím o procesní otázce) a protože podle § 76 odst. 1 se usnesení vydávají jen tehdy, pokud tak zákon stanoví, měl by správní orgán účastníku řízení sdělit, že jeho požadavku nevyhověl a z jakých důvodů tak učinil.*“ (Vedral, J. správní řád. Komentář 2. Vydání. Praha: RNDr. Ivana Hyxnerová – BOVA POLYGON, 2012, s. 248). „*Odmítne-li správní orgán požadavek účastníka řízení na doručování na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, sdělí tuto skutečnost účastníkovi řízení. Toto sdělení nemá formu správního rozhodnutí (nejde o rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1), ani usnesení (podle § 76 odst. 1 správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem, což není tento případ)*“ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D., správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 98).

Optikou tohoto názoru dospěl soud k závěru, že doručování zmocněnci žalobce v rámci správního řízení (oznámení o pokračování správního řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání, doručení rozhodnutí správního orgánu i výzva k doplnění odvolání) nebylo doručováno v souladu se správním řádem. Jak již bylo uvedeno, **správní orgán je v případě, kdy nevyhoví žádosti účastníka o doručování na elektronickou adresu povinen tomuto účastníkovi sdělit, že jeho žádosti nevyhověl.** Zda takto správní orgán I. stupně postupoval v řízení ukončeném rozhodnutím, žalovaný vůbec nezkoumal.

Optikou shora uvedeného náhledu soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu ve shora naznačeném směru (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se zastoupením a zaplacením soudního poplatku. Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, písemné podání

žaloby) podle ust. § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, 2x režijní paušál po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky a za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celková výše nákladů řízení tak činí 11.228 Kč, které je povinen žalovaný zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 5. ledna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová